

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená Mgr. Svatoslavem Prochorovem
advokátem se sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlím nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-48557-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 6. 2024, č. j. MV-48557-4/SO-2024, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 1. 2024, č. j. OAM-40194-15/DP-2023, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k

dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen ČR“) za účelem studia podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území ČR.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že obě rozhodnutí byla postaveny zejména na skutečnosti, žalobkyně několikrát měnila studijní obory a vysoké školy na nichž studovala. Z uvedených důvodu bylo shledáno naplnění tzv. „jiných vážných důvodů“ pro nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení pobytu na území. Žalobkyně vyčítá rozhodnutím nedodržení (resp. přepjatě formalistické aplikování) ust. § 37 odst. 2 ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Ust. 37 odst. 2 ukládá správním orgánům, aby při vydání rozhodnutí o zrušení (v předmětném případě též o neprodloužení pobytu aplikací ust. § 35 zákona o pobytu cizinců) pobytu cizince zohlednily též to, zda důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Následně ust. § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví 11 kritérií, jenž mají být zohledněny pro posuzování přiměřenosti rozhodnutí (závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště). Správní orgán I. stupně se omezil na pouhé konstatování, že: *„V této souvislosti správní orgán I. stupně zjistil, že účastnice řízení na území České republiky pobývá od roku 2012 bez dalších rodinných příslušníků. Účastnice řízení je svobodná, bezdětná, tudíž nemá na území České republiky tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že toto rozhodnutí nebude mít negativní dopad do rodinného nebo soukromého života účastnice řízení, neboť rodinní příslušníci pobývají po celou dobu v Kazachstánu, respektive Rusku a jiné rodinné vazby (manžela či děti) účastnice řízení v České republice nemá. Účastnice řízení je v produktivním věku, tedy v případě návratu do Kazachstánu není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání.“*
4. Žalovaná v napadeném rozhodnutí jen přitakala správnímu orgánu I. stupně a pouze rozvinula argumentaci o přiměřenosti dopadu do soukromého života žalobkyně z hlediska absence rodinných vazeb na území ČR a uvedla k tomuto judikaturu. Z faktického hlediska žalovaná přidala pouze jeden další argument, a to že *„ze spisového materiálu dále vyplývá, že na území České republiky nebyly zjištěny ani žádné majetkové vazby účastnice řízení. Účastnice řízení pobývá na území České republiky od roku 2012, což s ohledem na dosažený věk není převážná doba jejího života.“*
5. Žalobkyně nezpochybňuje názor správních orgánů, že rodinné důvody (zejm. rodinné vazby na území) patří do kategorie zvláště citelných pro posouzení přiměřenosti jejich dopadu na život cizince. Žalobkyně též potvrdila, že žádné rodinné vazby na území ČR nemá. Nicméně na tento důvod se žalobkyně neodvolávala, ani ho neuváděla jako relevantní pro to, aby se žalovaná jím tak dopodrobna zaobírala v napadeném rozhodnutí. Žalovaná nezohlednila jiný, avšak zcela zásadní důvod nepřiměřenosti zásahu, a to předchozí délku pobytu žalobkyně. Jak žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, žalobkyně legálně a nepřetržitě

pobývá na území ČR od roku 2012, tj. po dobu posledních 12 let. Jednalo se o skutečnost žalované dobře známou, proto měla povinnost tento důvod zohlednit při vydání napadeného rozhodnutí, resp. alespoň se s ním vypořádat. Žalovaná dospěla ke zjevně nesprávnému závěru, že doba 12 let není pro žalobkyni převážnou dobou jejího života. Doba 12 let je značnou dobou pro život jakéhokoliv člověka. Pro člověka ve věku 30 let, je tato doba převážnou dobou jejího rozumného života. Jedná se o skoro půlku života žalobkyně a o délku celého samostatného (tj. po odloučení od rodiny) života žalobkyně. Za tuto dobu z povahy věci na území ČR si osvojila místní zvyky, kulturu, způsob myšlení, veškeré znalosti o fungování života a společnosti jsou vytvořeny výhradně na území ČR a jsou aplikovatelné pouze na místní poměry (resp. vůbec ne na poměry středoasijského Kazachstánu).

6. Žalovaná též v napadeném rozhodnutí ignorovala kritéria porovnání společenských a kulturních vazeb navázaných na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobkyně občankou. Je pravdou, že v napadeném rozhodnutí žalovaná okrajově zmínila, co všechno by mohla žalobkyně dělat na území Kazachstánu, nicméně se nejedná o porovnání vazeb, nýbrž o konstataci údajných možností žalobkyně. Skutečností je, že žalobkyně nemá kromě rodiny v Kazachstánu žádné vazby. Nežije tam již 12 let, nemá tam žádné sociální zázemí. Naopak v ČR má zažádáno o vydání zaměstnanecké karty (kde je ale aktuálně ze strany správního orgánu bráněno v udělení, a to z důvodu existence napadeného rozhodnutí), neboť má zaměstnavatele, který o ni jeví velký zájem. Žádného takového ani jiného ekvivalentního zaměstnavatele by žalobkyně v Kazachstánu nenašla, neboť nezná temnější pracovní ani studijní poměry.
7. Pokud se jedná o tvrzení žalované, že žalobkyně neprokázala žádné společenské nebo kulturní vazby na území ČR, je třeba uvést, že samotná doba pobytu na území v délce 12 let je velkým argumentem a důkazem, což žalovaná nijak nereflektovala, a dokonce naopak, pravděpodobně záměrně tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí obcházel, neboť by bylo nepochybně těžké zdůvodnit opak.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
9. Neproloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází k porušení Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jelikož žalobkyni není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná napadeným rozhodnutím nezabraňuje žalobkyni žít se svou rodinou v jednom státě, ani rodinu nerozděluje. Přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odpovídá okolnostem daného případu, a stejně tak i skutkově shodným případům. Napadené rozhodnutí není způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života žalobkyně, a to ani s ohledem na mezinárodní závazky ČR.
10. Délka pobytu žalobkyně nemůže zvrátit fakt, že po celou dobu tohoto pobytu měla naplňovat deklarovaný účel pobytu pro který jí byl povolen, tedy studium. Vzhledem k tomu, že se jedná již o šesté studium prvního ročníku od počátku studia žalobkyně, nelze tuto dobu brát jako polehčující okolnost a správní orgán I. stupně postupoval správně, když

předmětnou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl. Je zřejmé, že po tuto dobu žalobkyně nežila ve „vzduchoprázdnu“, tudíž nějaké společenské a kulturní vazby navázané na území získala, ovšem toto nelze dát k tíži správnímu orgánu, neboť žalobkyně měla několikerou možnost naplnit účel pobytu na území.

11. Nadto je třeba zdůraznit, že žalobkyně ani v průběhu řízení neuváděla žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dospět k závěru o nepřiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí její žádosti. Žalobkyně totiž pouze velice obecně zmínila svou integraci do společnosti a to, že v ČR našla druhý domov. Uvedené skutečnosti byly natolik obecné, že z nich nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, resp. porušení čl. 8 Úmluvy, dovodit nebylo možné. Správní orgány posoudily případný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečně a na základě řádně zjištěného stavu věci. Žalovaná odkázala na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince, z níž mimo jiné vyplývá, že břemeno tvrzení, od kterého se pak odvíjí množství a kvalita informací, které má správní orgán k dispozici, od nichž je pak dále odvislá míra a intenzita poměřování zájmů s právem na soukromý a rodinný život, tíží cizince, tj. žalobkyni.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze spisového materiálu a cizineckého informačního systému vyplývá, že účastnice řízení pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 1. 9. 2022 do 30. 9. 2023. Dne 12. 9. 2023 podala účastnice řízení žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia ve smyslu § 44a zákona o pobytu cizinců. Účastnice řízení k žádosti jako doklad prokazující účel pobytu na území ve smyslu § 44a odst. 6 písm. a) ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců předložila potvrzení o studiu ze dne 3. 10. 2023, vydané Panevropskou univerzitou, a.s., ze kterého vyplývá, že účastnice řízení byla přijata ke studiu v bakalářském studijním programu Bezpečnostní studia, v prezenční formě studia, do akademického roku 2023/2024, tj. od 3. 10. 2023 do 31. 8. 2024.
13. Správní orgán I. stupně zjistil, že účastnice řízení poprvé vstoupila na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem jiné/ostatní s platností od 3. 10. 2012 do 2. 4. 2013. Následně jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za tímž účelem s platností od 3. 4. 2013 do 10. 10. 2014. Dne 11. 9. 2014 podala účastnice řízení žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jež jí by vydáno na dobu od 18. 12. 2014 do 6. 9. 2015. Dlouhodobý pobyt za účelem studia byl účastnici řízení následně dvakrát prodloužen, a to s celkovou platností do 10. 9. 2017. Následující žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byla účastnici řízení zamítnuta, nicméně v době fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podala účastnice řízení dne 14. 2. 2018 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní, jež jí bylo vydáno s platností do 31. 8. 2018. Dne 14. 8. 2018 pak účastnice řízení opětovně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, jež jí by vydáno na dobu od 3. 12. 2018 do 30. 9. 2019. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byl účastnici řízení následně čtyřikrát prodloužen, a to s celkovou platností do 30. 9. 2023.
14. Ze sdělení Vysoké školy chemicko-technologické v Praze ze dne 14. 11. 2023 bylo dále zjištěno, že účastnice řízení byla v rámci svého prvního povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia studentkou 1. ročníku Fakulty chemické technologie na dobu od

10. 9. 2014 do 26. 2. 2015, přičemž studium bylo ukončeno ze strany studentky oznámením. Dále ze sdělení vyplývá, že v období od 9. 9. 2015 do 30. 11. 2017 účastnice řízení opakovala 1. ročník, přičemž do 2. ročníku nepostoupila a studium bylo ukončeno ze strany školy z důvodu neprospěchu.

15. Účastnice řízení pobývala následně na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem jiné/ostatní, nicméně dne 14. 8. 2018 opětovně požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. V rámci tohoto povolení účastnice řízení doložila k žádosti jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení Univerzity Karlovy o studiu bakalářského studijního programu Biochemie, přičemž tohoto studia účastnice řízení dle sdělení Univerzity Karlovy ze dne 13. 11. 2023 zanechala ke dni 26. 11. 2019. V rámci následující žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia účastnice řízení doložila jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení Vysoké školy podnikání a práva, a.s. o studiu bakalářského studijního programu Ekonomika a management. Dle sdělení Panevropské univerzity a.s. (současný název Vysoké školy podnikání a práva, a.s.) ze dne 10. 11. 2023 byla účastnice řízení studentkou tohoto studijního programu v období od 30. 9. 2019 do 18. 12. 2020, přičemž nesplnila podmínky pro postup do 2. ročníku a ze studií byla vyloučena pro nesplnění požadavků.
16. V rámci následující žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia účastnice řízení doložila jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení Univerzity Karlovy o studiu bakalářského studijního programu Molekulární biologie a biochemie organismů, přičemž toto studium bylo dle sdělení Univerzity Karlovy ze dne 13. 11. 2023 zahájeno dne 28. 8. 2020 a účastnice řízení jej zanechala ke dni 25. 11. 2021. V rámci následující žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia účastnice řízení doložila jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení Vysoké školy podnikání a práva, a.s. o studiu bakalářského studijního programu Podnikání a management. Dle sdělení Panevropské univerzity a.s. (současný název Vysoké školy podnikání a práva, a.s.) ze dne 10. 11. 2023 byla účastnice řízení studentkou tohoto studijního programu v období od 30. 9. 2021 do 9. 5. 2022, přičemž nesplnila podmínky pro postup do 2. ročníku a ze studií byla vyloučena pro nesplnění požadavků. V rámci následující žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia účastnice řízení doložila jako doklad potvrzující účel pobytu potvrzení Univerzity Karlovy o studiu bakalářského studijního programu Molekulární biologie a biochemie organismů, přičemž toto studium bylo dle sdělení Univerzity Karlovy ze dne 13. 11. 2023 zahájeno dne 28. 8. 2022 a v současné době je vedeno řízení o ukončení studia z důvodu nesplnění požadavků studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy.
17. K aktuálně projednávané žádosti pak účastnice řízení doložila doklad potvrzující účel pobytu ve formě potvrzení Panevropské univerzity, a.s. o studiu bakalářského studijního programu Bezpečnostní studia, na dobu od 3. 10. 2023 do 31. 8. 2024, čili se opět jedná o studium v 1. ročníku.
18. Správní orgán I. stupně pak rozhodnutím ze dne 17. 1. 2024, č. j. OAM-40194-15/DP-2023, žádost účastnice řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítl, neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

19. Na základě výše uvedeného dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je nedostatečný pokrok ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice č. 2016/801/EU, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, středoškolského vzdělávání a činnosti au-pair (dále jen „Směrnice“). Správní orgán I. stupně v rozhodnutí konstatoval, že účastnice řízení je po 6 letech dlouhodobého pobytu za účelem studia již po šesté opět v 1. ročníku (nehledě na studium na VŠCHT v letech 2014-2017 v době před změnou dlouhodobého pobytu na účel jiné/ostatní) a současně v průběhu těchto let byly její studijní výsledky převážně nedostatečné. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že nečiní dostatečný pokrok ve studiu. Při svém rozhodování správní orgán I. stupně nevycházel pouze ze studijních výsledků účastnice řízení na poslední vysoké škole, kterou studovala, nýbrž z charakteru celého průběhu pobytu účastnice řízení na území ČR od jejího příjezdu v roce 2012 až dosud.
20. Správní orgán I. stupně se dále zabýval otázkou, zda důsledky napadeného rozhodnutí budou přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti správní orgán I. stupně zjistil, že účastnice řízení na území ČR pobývá od roku 2012 bez dalších rodinných příslušníků. Účastnice řízení je svobodná, bezdětná, tudíž nemá na území ČR tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že toto rozhodnutí nebude mít negativní dopad do rodinného nebo soukromého života účastnice řízení, neboť rodinní příslušníci pobývají po celou dobu v Kazachstánu, respektive Rusku, a jiné rodinné vazby (manžela či děti) účastnice řízení v ČR nemá. Účastnice řízení je v produktivním věku, tedy v případě návratu do Kazachstánu není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání. Správní orgán I. stupně nezakazuje účastnici řízení na území ČR pobyt, jen nevyhovuje její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, a to z důvodu existence jiné závažné překážky.
21. Dne 9. 2. 2024 podala účastnice řízení proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Účastnice řízení si je svých studijních neúspěchů vědoma. Její prvořadou snahou je a po celou dobu bylo úspěšně dostudovat bakalářský studijní program, a poté se věnovat hledání zaměstnání a pokračovat formou kombinovaného studia v absolvování magisterského programu. To se jí dosud nepodařilo, nicméně velký vliv na posuzovanou věc mělo i období pandemie od roku 2020. Vysvětlení, z jakého důvodu nebyla dosud v žádném studiu úspěšná, s sebou nese výběr studijních oborů, které má v úmyslu dokončit. Velký vliv na posuzovanou věc má i systém školství v domovském státě, kdy jsou zde značné rozdíly v systému výuky a předpoklad dosud nabytých znalostí ze střední školy. Účastnice řízení uvádí, že všechny uvedené školy navštěvovala a výuky se zúčastňovala a dosud zúčastňuje. Za svůj více než 10letý pobyt na území ČR se plně integrovala do života na území ČR a našla zde svůj druhý domov. V současné době žádá o vydání zaměstnanecké karty. Účel povoleného pobytu nikdy nezneužívala k jiným účelům. Během studia sice krátkodobě navštěvovala brigády za účelem výděleku, nicméně nikdy nebyly tyto brigády prvořadou náplní jejího pobytu na území. Správní orgán I. stupně odeslal vyrozumění o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a případně se k věci vyjádřit, účastnici řízení však nebyla tato zásilka doručena, proto nebylo možné se před vydáním rozhodnutí k věci vyjádřit, případně navrhnout další dokazování. Navrhla zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení k novému projednání.

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že účastnice řízení sice v odvolání velice obecně namítla, že považuje závěr správního orgánu I. stupně za neadekvátní nastalé situaci a bez bližšího šetření, neuvedla však konkrétně, v čem považuje skutkový stav za nedostatečně zjištěný nebo jaké skutkové zjištění neodpovídá skutečnosti. Tato námitka se tak jeví (i s ohledem na svoji obecnost) jako nedůvodná. Důvodem pro zamítnutí žádosti bylo konstatování jiné závažné překážky pobytu cizinky na území spočívající podle závěru správního orgánu I. stupně v tom, že účastnice řízení prokazatelně nečinila dostatečný pokrok ve studiu ve smyslu čl. 21 odst. 2 písm. f) Směrnice. S ohledem na pobytovou historii účastnice řízení, kdy pobývala na území na základě pobytového oprávnění za účelem jiné/ostatní již od roku 2012, a střídavě pobývala na území za účelem jiné/ostatní a studia, přičemž od té doby nedokončila žádné vysokoškolské studium, resp. nepostoupila ani do druhého ročníku, tudíž aktuálně se jedná již o její šesté studium prvního ročníku od počátku jejího studia na území, správní orgán I. stupně seznal, že popsání jednání odpovídá důvodům pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. lze je definovat jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, přičemž není ve veřejném zájmu, aby na území pobývali cizinci, kteří neplní, resp. nenaplnují účel pobytu, pro který jim byl pobyt na území povolen. Žalovaná se shodla s hodnocením a tezemi správního orgánu I. stupně, pokud jde o nutnost plnění, resp. naplňování účelu pobytu za účelem studia.
23. V projednávané věci byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu účastnice řízení na území, která spočívá v tom, že účastnice řízení nečiní ve studiu dostatečný pokrok, resp. takové kroky, které vedou k naplnění deklarovaného účelu pobytu, tento závěr má ve správním spisu dostatečnou oporu, resp. žalovaná má za to, že v rámci nyní posuzované žádosti lze za daného skutkového stavu dospět k závěru, že studijní aktivita, resp. neaktivita, účastnice řízení v rámci přechodných pobytů dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že účastnice řízení zjevně nesměřuje k deklarovanému cíli. Nedostatečné dosavadní studijní výsledky účastnice řízení jsou v daném případě zcela zjevné a dlouhodobé, a jsou proto zásadním podkladem pro negativní posouzení stávající žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tuto skutečnost lze vyhodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu na území, a to i bez ohledu na to, zda účastnice řízení nyní požadovaný účel pobytu plní. Vzhledem k tomu, že se jedná již o šesté studium prvního ročníku od počátku studia účastnice řízení na území, je zřejmé, že tato nečiní ve svém studiu dostatečný pokrok, resp. nečiní kroky, které by vedly k naplnění deklarovaného účelu pobytu, resp. k úspěšnému absolvování vzdělávacích aktivit.
24. Pokud jde o námitku ohledně nedoručení vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nebyla shledána důvodnou, neboť předmětná zásilka byla doručena tzv. fikcí doručení v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu. Z obálky obsažené ve spise vyplývá, že podmínky pro uplatnění tzv. fikce doručení byly naplněny, když zásilka byla připravena k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb dne 8. 12. 2023, bylo zanecháno poučení. Zásilka však nebyla v úložní desetidenní lhůtě vyzvednuta.
25. Žalovaná dále s ohledem na opět obecnou námitku, že účastnice řízení se plně integrovala do života v ČR a našla zde svůj druhý domov, konstatovala, že správní orgán I. stupně dostatečně posoudil otázku přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení. Z žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia bylo zjištěno, že na území ČR se nachází již značnou dobu sama bez rodiny. Účastnice řízení je svobodná, bezdětná, tudíž

nemá na území ČR tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu, resp. žádné takové vazby netvrdila. Z uvedeného je tedy zřejmé, že toto rozhodnutí nebude mít nepřiměřený negativní dopad do rodinného nebo soukromého života účastnice řízení, neboť rodinní příslušníci pobývají po celou dobu v Kazachstánu, respektive Rusku, a jiné rodinné vazby (manžela či děti) účastnice řízení v ČR nemá. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že *„zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“* Neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území nedochází k porušení Úmluvy, jelikož účastníci řízení není tímto postupem znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná napadeným rozhodnutím nezabraňuje účastnici řízení žít se svou rodinou v jednom státě. Úmluva, která deklaruje právo na respektování rodinného života, současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu odpovídá okolnostem daného případu a stejně tak i skutkově shodným případům. Napadené rozhodnutí není způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do rodinného a soukromého života účastnice řízení, a to ani s ohledem na mezinárodní závazky ČR.

26. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že na území ČR nebyly zjištěny ani žádné majetkové vazby účastnice řízení. Účastnice řízení pobývá na území ČR od roku 2012, což s ohledem na dosažený věk není převážná doba jejího života. Ani doba pobytu účastnice řízení na území nemůže vyvážit důvod pro zamítnutí její žádosti tak, jak byl výše specifikován. Nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizinky, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizinky (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 142/2012-21 ze dne 29. 11. 2012). Již vůbec pak není nezbytné, aby se správní orgán I. stupně výslovně vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 8 As 109/2013-34 ze dne 26. 2. 2014). Právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr rovněž explicitně judikoval Ústavní soud České republiky v usnesení ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04: *„Subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.“* Žalovaná tak dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do soukromého ani rodinného života účastnice řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci

bez jednání, neboť účastníci řízení na výzvu soudu neprojeвили nesouhlas s tímto postupem (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

28. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.“
29. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“
30. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“
31. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
32. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
33. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
34. Žalobkyně namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, hodnocení správních orgánů nebylo dostatečné.

35. K tomu, aby správní orgán mohl provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je totiž nutná aktivita samotného cizince, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021 č. j. 10 Azs 226/2020-52, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „(z) konstantní judikatury správních soudů ovšem plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně ...“. Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádné okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu neuvedla. Pokud namítala, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí nemohla vyjádřit, protože jí výzva nebyla doručena, soud konstatuje, že výzva k seznámení se s podklady byla žalobkyni doručena na adresu, kterou uvedla v žádosti, šlo zároveň o místo hlášeného pobytu, adresát byl vyzván k vyzvednutí záslky, žalobkyně si však záslku ve stanovené lhůtě nevyzvedla, došlo tak k jejímu doručení fikcí. Prvostupňový orgán neměl prakticky co posuzovat. Zohlednil skutečnosti, které vyplývaly z obsahu spisu, tj. pobyt od roku 2012, bez dalších rodinných příslušníků, účastnice je svobodná, bezdětná, tudíž nemá na území ČR tak silné vazby, které by jí bránily v návratu do země původu, její rodinní příslušníci pobývají po celou dobu v Kazachstánu, respektive Rusku, jiné rodinné vazby (manžela či děti) zde nemá. Účastnice je v produktivním věku, tedy v případě návratu do Kazachstánu není její věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání, provozování samostatné výdělečné činnosti či získání vysokoškolského vzdělání. Toto hodnocení soud považuje za výstižné a adekvátní zjištěným informacím.
36. Žalobkyně ani v podaném odvolání k nepřiměřenosti zásahu neuvedla žádná konkrétní tvrzení, vyjma obecného vyjádření, že se za svůj více než desetiletý pobyt plně integrovala do života na území ČR a našla zde svůj druhý domov, je žadatelkou o vydání zaměstnanecké karty.
37. Žalovaná závěry prvostupňového rozhodnutí potvrdila. Konstatovala, že žalobkyně žádné silné vazby nepopisovala, žalobkyni není znemožněno do budoucna na území pobývat. Žalovaná napadeným rozhodnutím nezabraňuje účastnici řízení žít se svou rodinou v jednom státě. Na území ČR účastnice nemá žádné majetkové vazby. Účastnice řízení pobývá na území ČR od roku 2012, což s ohledem na dosažený věk není převážná doba jejího života. Ani doba pobytu účastnice řízení na území nemůže vyvážit důvod pro zamítnutí její žádosti.
38. Žalobkyně v žalobě potvrdila, že žádné rodinné vazby na území ČR nemá, je však názoru, že žalovaná nezohlednila zcela zásadní důvod nepřiměřenosti zásahu, a to předchozí délku pobytu, s tímto aspektem se nijak nevypořádala. Toto vyjádření není pravdivé, oba správní orgány výslovně délku pobytu žalobkyně na území ČR zvažovaly, neshledaly však, že při zohlednění ostatních okolností a důvodů pro zamítnutí žádosti (dlouhodobé a zjevné nenaplnění cílů pobytu) způsobuje nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že ačkoliv je délka pobytu cizince v hostitelském státě důležitým kritériem pro posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, jde jen o jedno z posuzovaných kritérií (rozsudek ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39). Soud nesporně, že jde o dobu významnou, kdy je možné, že žalobkyně za tuto dobu získala určité místní zvyky, přivýkla si zdejší kultuře a způsob myšlení, to lze u cizinců dlouhodoběji pobývajících v ČR předpokládat,

v projednávaném případě však nejde o natolik významné skutečnosti, aby způsobily nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvádí, jakým potíží by měla čelit při vycestování za svou rodinou do vlasti. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že ve vlasti nemá žádné sociální zázemí, má rodiče, ti ji však odmítají, neboť takový způsob ukončení pobytu v ČR považují za nedůstojný a nehodlají žalobkyni jakkoliv podporovat. Nicméně vzhledem k věku žalobkyně, kdy je dospělou a zdravou osobou a netvrdí žádné specifické aspekty své situace, tyto okolnosti nelze vyhodnotit jako způsobující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně vlast opustila jako dospělá osoba, nelze tedy předpokládat, že by její integrace zpět měla být významněji ztížena. Soud též doplňuje, že mu není zřejmé, proč tyto důvody žalobkyně neuvedla nejpozději v podaném odvolání, pokud měla za to, že jsou natolik významné, že odůvodňují zásah do soukromého a rodinného života. Také žalobní tvrzení, že by žádného ekvivalentního zaměstnavatele v Kazachstánu nenašla, není blíže odůvodněné, ani podložené, soud toto obecné tvrzení nepovažuje za natolik zásadní, aby mělo potenciál změnit hodnocení přiměřenosti zásahu, stejně jako tvrzení, že má žalobkyně zažádáno o vydání zaměstnanecké karty.

39. Soud tak shrnuje, že posouzení přiměřenosti zásahu správními orgány bylo provedeno v dostatečném rozsahu, správní orgány se neopomněly vypořádat s žádnou jim známou podstatnou okolností, s jejich hodnocením se soud ztotožňuje.
40. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. září 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.